

1960 DEC 27

244 Így töltötte Budapest a karácsonyt

Beszámoló a fiatalság parlamenti ünnepségéről, az ajándékozási rekordról, idősek és gyerekek szórakozásáról

A mesékben kisebbek az égig érő karácsonyfák. Jó négy emelet a Parlament kupolatermében felállított fenyő. Színes villanygömbök ragyogják be bűvöletes fényükkel és áhítatos gyermektekintetek, majd egyenruhás és jelmezes gyerekek vidám serege kavargó, táncol a díszes oszlopok körül. Hétfőn harmadszor gyűltek össze úttörők és kisdobosok a város minden részéből a parlamenti

karneválra. Három napja már, hogy a gyermekek otthonukban megszokhatták a jámbor fényű gyertyákat és szikrázó csillagszórókat, az ó ünnepi izgalma azonban még mindig nem csillapult. Érthető is, hiszen talán soha nem volt Budapesten ilyen karácsonyi láz, ilyen nagy ajándékozó kedv s talán annyi ajándék sem, mint évszázadunk mostani, hatvanadik karácsonyán.

Tizenötmillió képeslap és egy áruház rekordja

A karácsonyi forgalom összesített pontos adatai aligha állnak össze december vége előtt. De néhány részeredmény máris elmond egyet-mást az egészről.

— Az idei karácsony sztárja a baromjihús volt — mondják alig titkolt szakmai

elfoglaltsággal a Baromfi- és Tojásértékesítő Vállalat vezetői. S ezt bizonyítandó, felsorolják, hogy csupán ők — és ebben nincsenek benn a főváros piacain megjelent östermelők — huszonnégyezer fiatal hízlalt pulykát és hatvannyolcezer egyéb szárnyast

adtak a főváros lakosságának ünnepi asztalára.

— Az élcelődések ellenére is azért csak a bejgli a sztár — állítják ezzel szemben a Vörösmarty cukrászdában és arra hivatkoznak, hogy csupán ők nyolcezer kilót adtak el ebből a sokat vitatott népszerűségű, de vitathatatlanul roppant kelendő süteményből.

Legyintenek erre a számadatra a 72-es postahivatalnál: „Ezrek vagy tízezrek?! Mi ez a mi forgalmunkhoz képest? Mi egyetlen hét alatt tizenötmillió üdvözlőlapot továbbítottunk. Minden magyar állampolgárra másfél darab jut ebből.”

Dr. Buk Imre, a Corvin Áruház igazgatója azt mondja a karácsonyi ajándékvásárlásokról: „Az idén különösen előretört a konfekció. Csupán gyermekkonfekcióból napi 3—400 000 forintos forgalmunk volt.

Televíziós készüléket csak az utolsó három napon több mint egymillió forint értékben vásároltak vevőink. Nem tudunk elég Neva-inggel, férfi kardigánnal és bakfisruhával a közönség rendelkezésére állni. Egyéb hiánycikk a karácsonyi vásárbán nem is volt. Legnagyobb forgalmú napunkon negyemillió forintnyi árut adtunk el. Eddigi decemberi forgalmunk eléri a 67 millió forintot, ami körülbelül egymillió blokkot jelent. Ez kétszerese az 1953. évi forgalmunknak.

Öregek karácsonya és egy lőrinci „szomorúság”

A személyforgalmat karácsonykor több mint száz mentesítő vonat bonyolította le a rendes menetrendszerű járatokon kívül. Egyedül a Keletin 22 ilyen „músortonkízüli” vonat fordult meg. 24-én éjjeltájt jött be a belgrádi gyors — a nap utolsó vonatja — és 0.10-kor már indult is a salgótarjánj személyvonat. Azon az éjszakán mintegy 1200-an teljesítettek csupán a Keletiben fűrészt és felelős vasutaszolgálatot, s — három kivétellel — nyíltvizen voltak a magyar tengerjáró hajók is.

Hogyan töltötték az ünnepet azok, akiknek keze nemrég még szerszámot fogott.

Újpesten a Munkásotthon

utcai nyugdíjas klubban a hajdani fa- és építőmunkások karácsonykor ünnepi klubnapot tartottak, majd filmvetítést rendeztek számukra. A klub vezetői felkeresték beteg, vagy családtalan magányos társaikat és ajándékokkal kedveskedtek nekik. Hétfőn délelőtt pedig szanzonműsört adtak számukra neves művészek az Alkotmány moziban. Aki jobban szereti az olvasást, a rádiót, a társasjátékokat az ilyen szórakozásnál, az hétfőn délelőtt is a meleg klubhelyiségbe ment el, ott biliárdozott, olvasott, vagy azt a történetet hallgatta, amit egy hetvenes bácsika mondott éppen beléptemkor: „...húsz éves lehettem és erős, mint egy toronydaru...”

... Utoljára az újságíró olyan budapestiekkel beszélt, akik csak bő tíz esztendő múlva lesznek húszévesek. Pastlörincen történt hétfőn délelőtt az állami lakótelep bejáratánál. Négy kisfiú és egy kislány vette szóbeli leltárba, hogy mit is talált a karácsonyfa alatt. Lássuk csak magát a nyers felsorolást!

Tevesz Lacika (apja anyagmozgató Kispesten) kapott egy pár cipőt, egy kalapot, két társasjátékokat, két könyvet és húsz forintot mozira. Bokros Gabi (szövőmunkás második fia) egy rend ruhát, egy vonatot, egy játékautót kapott. Soltra Rezső (a papa bérelszámoló) kesztyűt, kucsmát, gombfutballcsapatot, elemlámpát, huszonnégy színest, egy könyvet sorolt fel. Gyukics Terike (buszsofőr leánya) tréningruhát, egy babát, egy varrókészletet köszönt meg szüleinek.

És az ötödik gyermek, a kis Gál Laci (ő is kőműves szeretne lenni, mint édesapja) sírva fakadt, amikor beszámolójára került a sor.

— Semmit sem kaptál? — kérdeztem.

Ő csak höppögött, pityergett, szavát sem lehetett érteni. Végül megtudtam a nagy bánat okát. Korcsolyát és rödlit kért karácsonyra. Meg is kapta. Most egyelőre se hó, se megfelelő jég, hogy használhassa az ajándékokat.

Boldog bánat! Soha ne tudd meg Gál Lacika, hogy húsz esztendeje, amikor én ott éltem meg a karácsonyt, miért sírtak a telepi munkásgyermekek!...

Bajor Nagy Ernő

A kupolacsarnok 16 méteres fenyőfája körül az úttörők és kisdobosok vidám serege kavargott.

(Alberti felvétele)